

Arrest

nr. 49 382 van 12 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VAN PARYS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Moghamo-origine te zijn afkomstig van Mbunji in Batibo, North West Province. Uw moeder stierf drie maanden na uw geboorte en u werd opgevoed door (M.A.). U ging naar school in Nyengie en daarna werkte u drie jaar als huishoudster bij de familie (F.) in Nkwen, Bamenda. In Bamenda studeerde u voor kapster en werd u verliefd op uw vriend (M.W.F.). In 2003 ging u met uw vriend samenwonen in Douala. Hij is ook de vader van uw zoon, (W.R.F.). U had een kapsalon in Bonaberi, Douala. In 2004 werd u door het hoofd van uw wijk gedwongen om zich te registreren voor de verkiezingen. U ging uw kieskaart afhalen, maar u zag een massa mensen in de rij staan en u keerde terug. U steunde de oppositiepartij Social Democratic Front. Op 19 oktober 2008 ging u samen met uw zoon naar het dorp omdat uw zoon ziek was. U was naar het St. Michel ziekenhuis in Bonaberi, Douala geweest en de dokter had gezegd dat hij geopereerd diende te worden. U weigerde

uw kind te laten opereren en besloot om uw kind in het dorp traditioneel te laten behandelen. U ontmoette uw vader in Mbunji en hij zou u naar een traditionele dokter brengen. De traditionele dokter was de chieft van Nyengie, (J.M.). De chieft vroeg naar uw familie en naar uw verblijfplaats, waarop u antwoordde dat u de dochter was van (R.A.) en u in Douala woonde met uw vriend, met wie u plande te trouwen in december. Uw vader was een van de raadgevers van de chieft. De chieft behandelde uw kind met kruiden en hij raadde u aan om na drie dagen terug te komen. Later bij uw terugkeer van het veld, zag u in het gezelschap van (M.A.) twee stokken aan de deur van het erf van uw vader. U vroeg (M.) of het deze er reeds eerder stonden en ze zei van niet. Ze vertelde dat kinderen misschien aan het spelen waren geweest. U ging die dag terug naar het paleis en uw kind kreeg dezelfde medicijnen om de behandeling verder te zetten. Die avond was u alleen in het huis, omdat (M.) een wake deed voor een overledene. U ging de volgende ochtend water halen en toen u de emmer bij u thuis neerzette, zag u vijf mannen die u vastgrepen. Ze waren door de chieft gestuurd en ze zeiden dat de chieft u wilde zien. U probeerde zich te verzetten, maar u werd meegenomen. Uw vader was in het huis op het erf, maar gaf u geen hulp. U werd naar het paleis gebracht en er in een kamer opgesloten. U werd de volgende dag uit de kamer gehaald. U werd naar een andere kamer gebracht waar een oude vrouw u uitkleedde en insmeerde. U verzette zich en vocht met de oude vrouw. Een bewaker van het paleis kwam langs, hij ging een rieten stok halen. U werd bedreigd te zullen worden geslagen als u lastig bleef doen. De oude vrouw zette de behandeling verder en gaf u een zegen als vrouw van de chieft. Toen ze klaar was, begon de vrouw het uit te schreeuwen en de mensen die buiten stonden antwoordden op haar kreet. De oude vrouw was blij en nam u al dansend mee naar buiten. Wat later kreeg u in het huis een armband als teken dat u de vrouw van de chieft bent. 's Nachts kwam de chieft in uw kamer en zei u dat u nu zijn vrouw was. U weende en vocht met hem wanneer hij u wilde aanraken. U werd door de chieft verkracht. U vertelde de oude vrouw wat er die nacht was gebeurd, waarop ze zei dat het het leven in het paleis was. De oude vrouw gaf u elke dag een mengsel van gras en zaden die u diende te eten tot de dag dat u zou besneden worden. U zou door het mengsel minder pijn voelen bij de besnijdenis. Na drie dagen kwam de chieft terug en hij sprak zachtjes tegen u. Hij voelde zich beledigd en u vocht opnieuw met hem. U werd opgesloten in een kamer. Op 17 november 2008 werd u om vijf uur 's ochtends uit de kamer gehaald. Een groep mannen kleedde u uit, nam u vast aan armen en benen en droeg u buiten. U werd naar een plaats achter het sanitair gebracht, waar bladeren op de grond waren gelegd. Het bloed van een pas geslachte geit was rond de bladeren gegoten. U werd op de bladeren gelegd en de oude vrouw kwam met een zakje vol messen. Ze kwam op u zitten en begon uw vagina te reinigen. U schreeuwde en viel bewusteloos. U werd wakker in het St. John ziekenhuis in Batibo. De andere vrouw van de chieft, (J.), zat naast u. U vertelde de dokter dat u zich slecht voelde en hij vroeg (J.) om de kamer te verlaten. U vroeg de dokter om hulp en u legde hem alles uit. De dokter vertelde (J.) dat u nog niet sterk genoeg was om mee terug te keren naar het paleis. Rond 10 uur 's avonds liep u ongemerkt uit het ziekenhuis weg. U nam een taxi richting Bamenda. Van de andere passagiers in de taxi kreeg u wat geld en hiermee betaalde u uw reis naar Douala. In Douala was u verbaasd uw zoon bij uw vriend weer te zien. Uw vriend was enige tijd na uw vertrek uit Douala naar het dorp gekomen om jullie kind te zien. Hij vernam dat u in het paleis was en dat de chieft van Nyengie met u getrouwd was. Uw vriend was naar het paleis gestapt en hij stelde zich voor als uw man. U had een blik van uw man opgevangen door de deur van de kamer waar u opgesloten zat en u schreeuwde dat uw vriend uw man was. De chieft riep de politie erbij en uw vriend werd opgesloten in het politiekantoor van Batibo. Na drie dagen werd de chieft bij de politie geroepen om te vragen wat uw vriend had gedaan. Uw vriend werd naar het paleis gebracht en uw vader werd ook naar het paleis geroepen. Uw vriend diende te zweren dat hij niets te maken heeft met (J.). Hij deed het en hij werd vrijgelaten. Uw vriend nam uw kind en de foto's van uw huwelijk en keerde terug naar Douala. Uw vriend ging naar de politie in Bonasamang, Bonaberi, maar hij werd doorverwezen naar de politie van Batibo, North West provincie. Op 19 november 2008 ging u naar uw kapsalon in Douala en u begon er te poetsen. U had de foto's meegenomen om deze aan uw klanten te tonen. Na enkele uren zag u uw buurvrouw. Ze zei dat de chieft en andere mannen bij u thuis waren en dat uw man was gearresteerd. U sloot het kapsalon en ging uw zoon afhalen van school. U en uw kind kleedden zich om in het kapsalon, u nam enkele spullen en u ging naar uw oom in Village, Douala. Uw oom zei dat u de zaak diende te melden bij de Tetuh Ngie meeting in de wijk Bazaar, Douala. Maar de mensen in de meeting vonden dat u moest teruggaan naar het paleis en dat u als vrouw van de chieft niet kon weglopen. Na drie dagen belde de Voorzitter van de meeting naar uw oom en vroeg naar het meisje dat naar de meeting kwam. Uw oom antwoordde dat hij u onderweg was tegengekomen maar dat hij u niet meer had gezien. Aan u zei uw oom dat hij iemand had gevonden bij wie u kon blijven. U ging naar het kantoor van deze man, Mr. (J.), op de luchthaven. U kende de man niet, maar vertrouwde op uw oom die u had gezegd dat u deze man diende te volgen. U hebt Kameroen

samen met uw zoon per vliegtuig verlaten op 25 november 2008. Bij uw aankomst in België was Mr. (J.) gehaast en liet hij u achter in de luchthaven. U sprak een vrouw aan, die u meenam naar haar huis en u de volgende dag naar het Klein Kasteeltje in Brussel bracht. U hebt op 28 november 2008 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gedwongen huwelijk met de chieft van Mbunji en Nyengie, maar er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal. U stelt dat u gedwongen werd te huwen met de chieft van Mbunji en Nyengie (zie gehoor CGVS, p.5), maar volgens de beschikbare informatie zijn Mbunji en Nyengie onafhankelijke dorpen binnen de subdivisie Batibo. Elk van deze dorpen, dus ook Mbunji en Nyengie, heeft zijn eigen chieft (zie informatie administratief dossier). U verklaart dat de chieft van Mbunji en Nyengie Joseph Mouya of Muoya heet (zie gehoor CGVS, p.5), maar nergens in de beschikbare bronnen op het Commissariaat-generaal werd Joseph Mouya of Muoya teruggevonden als chieft van Mbunji of Nyengie (zie informatie administratief dossier). Deze vaststellingen doen reeds ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u slechts vage verklaringen aflegt over de chieft. U blijkt niet te weten hoelang Joseph Mouya al chieft was van Mbunji en Nyengie. U stelt zijn voorganger niet te kennen, hoewel er volgens uw verklaringen wel een andere chieft was, toen u opgroeide in Mbunji en alvorens u naar Bamenda ging (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaart de leeftijd van de chieft niet te kennen noch te kunnen schatten en u voegt toe dat u niets van hem wilde weten (zie gehoor CGVS, p.6). Daarbij blijkt u niet te weten waarom u als zesde vrouw van de chieft werd gekozen. U stelt kortweg dat u nooit met hem hebt gesproken (zie gehoor CGVS, p.11). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u meerdere keren met uw kind langsging bij de chieft voor een traditionele behandeling en dat uw vader raadgever was in het paleis (zie gehoor CGVS, p.6 en p.8), waardoor het weinig aannemelijk is dat u niet zou weten waarom u door de chieft gekozen werd als zijn volgende vrouw. U verklaart immers dat uw vader ervan op de hoogte was dat de chieft u wilde (zie gehoor CGVS, p.8). Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u er helemaal geen idee van heeft wie de foto's van uw beweerde huwelijk nam, hoewel u alvast één keer duidelijk naar de lens keek en bijgevolg moet gezien hebben wie de fotograaf was. Ook is het merkwaardig dat u verklaarde niet te weten wat de tekens, stokken bij de deur van uw ouderlijke woning waren (zie gehoor CGVS, p.6) en niet te weten dat vrouwenbesnijdenis bestond in het dorp waar u opgroeide (zie gehoor CGVS, p.9), zeker aangezien uw vader raadgever van de chieft zou zijn geweest en tradities in jullie gezin bijgevolg toch enig belang moeten gehad hebben.

Verder is het onaannemelijk dat de besnijdster u bij uw naderende besnijdenis plots naar het ziekenhuis zou hebben laten brengen (zie gehoor CGVS, p.9), zonder dat de besnijdenis gebeurd is. Aangezien besnijdenissen logischerwijze gepaard gaan met dergelijke fysieke reacties (zoals bewustzijnsverlies) is het op zijn minst merkwaardig dat men bij u hiermee stopte en besloot dat medische verzorging in een ziekenhuis op dat moment nodig was.

Ten slotte dient nog te worden vastgesteld dat u verklaarde dat de politie van Bonasamang uw vriend had doorverwezen naar de politie van Batibo omdat die bevoegd was, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat iemand zich ook daadwerkelijk wendde tot de politie van Batibo. Ook dit is uiterst merkwaardig en tast de ernst van uw verklaringen verder aan. Immers, indien uw vrees reëel was, zou men mogen verwachten dat u alle u aangereikte mogelijkheden tot bescherming in Kameroen zou aangrijpen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw verklaringen over het gedwongen huwelijk met de chieft van Mbunji en Nyengie, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u neergelegde geboortecertificaat, opgemaakt op 20.8.2005 te Batibo, bevat identiteitsgegevens waaraan niet wordt getwijfeld. De door u neergelegde foto's tonen u en een man, in aanwezigheid van andere personen, maar er kan niet worden achterhaald wie de man en de andere personen zijn. Hierbij dient nogmaals te worden opgemerkt dat u niet weet wie de foto's heeft genomen (zie gehoor CGVS, p.4 en p.10).

Voor wat betreft de door u neergelegde medische stukken – die u louter informatief neerlegt – ter voorbereiding van uw aanvraag op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, kan nog worden opgemerkt dat u zich hiervoor dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van voornoemd artikel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoekster voegt aan het feitenrelaas toe dat zij telefonisch contact heeft gehad met haar oom S.R., waarbij zij vernam dat haar vriend nog steeds is gearresteerd omwille van diens protest ten aanzien van de chieft en het huwelijk van de chieft met verzoekster. Voorts zou zij hebben vernomen dat haar vader zou zijn gestraft en verlamd geraakt door toedoen van de chieft omdat hij diens giften voor het huwelijk van verzoekster niet kon of wilde teruggeven.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat de redelijke termijn voor het nemen van een beslissing is verstreken. Haar asielaanvraag dateert van 28 november 2008 terwijl de bestreden beslissing, ingevolge de intrekking van twee eerdere beslissingen, dateert van 31 mei 2010. *“Daar de redelijke termijn intussen meer dan verstreken is, vraagt verzoekster deze beslissing te vernietigen”.*

2.2. Verzoeksters vraag de bestreden beslissing te vernietigen op grond van een overschrijding van de redelijke termijn kan bezwaarlijk ernstig worden genomen daar dergelijke vernietiging net tot gevolg zou hebben dat haar asielaanvraag langer zou aanslepen. Een langdurig verblijf in België is bovendien niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen noch de Raad toelaten de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Verzoekster toont voorts niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden daar zij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Hierdoor genoot zij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging en kon zij aanvullende stukken verzamelen ter staving van haar relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (Rvs 13 december 2006, nr. 165.910).

2.3. Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) schendt.

Betreffende de motivering dat haar verklaringen niet stroken met de beschikbare informatie betoogt zij dat Mbunji en Nyengie inderdaad onafhankelijke dorpen zijn en normaal elk hun eigen chieft hebben. Na de dood van de chieft van Nyengie enkele jaren geleden zou echter zijn besloten dat de chieft van Mbunji tijdelijk ook chieft van Nyengie zou zijn tot de zoon van de overleden chieft van Nyengie de vereiste leeftijd heeft. De beide dorpen, hoewel onafhankelijk, hebben tijdelijk dezelfde chieft. Verzoekster stelt dat de volledige naam van de chieft Mouya Joseph Mbangwei is. Zijn vader – de vorige chieft – werd ook chieft Mouya genoemd. Verzoekster is niet zeker over de juiste schrijfwijze van deze naam. Voorts verwijt zij het CGVS dat voorgaande argumenten niet werden opgeworpen tijdens het gehoor zodat misverstanden hadden kunnen worden vermeden.

Aangaande haar vage verklaringen omtrent de chieft doet verzoekster gelden dat diens vader en tevens voorganger ook chieft Mouya werd genoemd doch dat zij niet zeker is over de juiste schrijfwijze. Zij kan enkel gissen naar de leeftijd van de chieft en weet niet hoe lang deze aan de macht is. Zij weet niet waarom zij werd gekozen om met hem te huwen en kan enkel vermoeden dat hij haar mooi en/of geschikt vond of de diensten van haar vader op prijs stelde. Verzoekster wijt het feit dat zij weinig persoonlijke details weet over de chieft aan haar cultuur waarin vrouwen onwetend worden gehouden. De chieft is een belangrijke persoon waardoor niet zomaar wordt gepraat over diens leeftijd en regeerperiode. Voorts was haar verblijf in het paleis van korte duur, heeft zij de chieft nooit gesproken voor de traditionele behandeling van haar zoon en heeft zij sedert deze behandeling geen normaal

gesprek meer met hem gevoerd. Nadat de chieft haar gewelddadig behandelde haatte zij hem en moest zij niets meer van hem weten. Bovendien moest zij geen hulp verwachten van haar vader, die de chieft boven haar plaatste en haar niet wilde informeren of beschermen.

Wat betreft de foto's van haar huwelijk voert verzoekster aan dat deze werden genomen tijdens een voor haar pijnlijke, verwarrende en traumatische ceremonie. Dat zij in de lens zou kijken betekent gelet op haar toestand niet dat zij de persoon die ze trok zou hebben herkend.

Dat verzoekster niet wist wat de stokken aan haar deur betekenden zou opnieuw te wijten zijn aan haar cultuur waarin vrouwen onwetend worden gehouden. Achteraf leerde zij dat dit betekende dat de chieft iemand op het afgebakende erf wilde huwen.

“Verzoekster wist zoals vele vrouwen niet af van vrouwenbesnijdenis praktijken in het dorp. De mannen wisten dit, maar de vrouwen werden daarover niet ingelicht en daarover mocht niet gesproken worden”.

Verzoekster begrijpt de redenering niet dat het onaannemelijk zou zijn dat zij nog voor de eigenlijke besnijdenis naar het ziekenhuis werd gebracht. Het zou wel degelijk mogelijk zijn dat de personen die daar aanwezig waren toch bezorgd waren om haar leven aangezien zij gedurende negentien dagen werd opgesloten in slechte omstandigheden, werd geslagen en verkracht.

Haar vriend zou zich niet tot de politie van Batibo hebben gewend omdat dit de politiedienst was die hem eerder had gearresteerd en opgesloten. De politie van Batibo volgde de instructies van de chieft. Tevens acht verzoekster de bestreden motivering strijdig waar deze enerzijds stelt dat nergens uit blijkt dat iemand zich wendde tot de politie van Batibo terwijl zij anderzijds stelt dat de chieft de politie erbij riep en haar vriend werd opgesloten in het politiekantoor van Batibo. Verzoekster benadrukt voorts dat zij haar verhaal ook deed ten aanzien van de Tetuh Ngie meeting in Douala doch dat de mensen in die meeting vonden dat zij terug moest gaan naar de chieft. Het CGVS kan dus niet stellen dat zij niet alle aangereikte mogelijkheden tot bescherming zou hebben aangegrepen.

Verzoekster begrijpt de motivering omtrent haar geboortecertificaat en foto's niet. Het lijkt een samenraapsel van een aantal feiten zonder aan te geven wat hieruit moet worden afgeleid. Betreffende het geboortecertificaat heeft zij geen opmerkingen en betreffende de foto's verwijst zij naar de hoger uiteengezette argumentatie.

Volgens verzoekster leidt de opeenvolging van pijnlijke gebeurtenissen in de bestreden beslissing tot een wantrouwen in haar verhaal en een verkeerd begrip van de feiten. Zij stelt dat zij bij terugkeer gevaar loopt te worden gedood. Hetzelfde geldt voor haar vriend die nog steeds is opgesloten, alsmede voor haar zoon. Haar vader werd gestraft en is verlamd geraakt door toedoen van de chieft.

Verzoekster vraagt dan ook in hoofdorde om de erkenning als vluchteling en in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Volgens de informatie in het administratief dossier, daterend van februari 2009 (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie), blijkt uit de gelijklopende antwoorden van drie verschillende plaatselijke bronnen die werden geraadpleegd door CEDOCA dat (i) Mbunji en Nyengie onafhankelijke dorpen zijn binnen de subdivisie Batibo (ii) de voormelde dorpen elk hun eigen chieft hebben (iii) geen van deze bronnen Joseph Mouya of Puoya of Muya als chieft vermeldt van één van deze dorpen.

De bestreden beslissing oordeelt met recht dat verzoeksters verklaringen bij het CGVS dat één chieft verantwoordelijk was voor Mbunji en Nyengie, dat deze chieft Joseph Mouya of Muoya heette en dat zij zou hebben moeten huwen met deze chieft (administratief dossier, stuk 3, p.5), in strijd zijn met de voormelde informatie. Waar zij in dit kader aanvoert dat zij hiermee had moeten worden geconfronteerd tijdens het gehoor zodat misverstanden hadden kunnen worden vermeden, dient te worden opgemerkt dat geen wettelijke bepaling of beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt de asielzoeker voorafgaand aan de beslissing te confronteren met de vaststellingen waarop deze beslissing is gebaseerd. Daarenboven kan ook verzoeksters gekunstelde post factum verklaring - en nog daargelaten dat zij zich te deze beperkt tot het opwerpen van een aantal blote en niet-gestaafde beweringen - dat de chieft van Mbunji tijdelijk, sedert een aantal jaren en tot de zoon van de overleden chieft van Nyengie de vereiste leeftijd heeft, tevens de chieft van Nyengie is, evenmin in overeenstemming worden gebracht met de hoger geciteerde landeninformatie waaruit eenduidig blijkt dat elk van deze dorpen wel degelijk zijn eigen chieft had in februari 2009. Hoe dan ook laat verzoeksters uitleg de vaststelling onverlet dat geen van de plaatselijke, door CEDOCA geraadpleegde bronnen Joseph Mouya, Muoya of Muya vermeldde als de chieft van één van deze dorpen. Verzoeksters verklaringen dat deze persoon nog een derde naam had en zij niet zeker is van de schrijfwijze zijn geenszins van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan deze vaststelling.

Bovendien stelt de commissaris-generaal met recht vast dat verzoekster bij het CGVS vage verklaringen aflegde betreffende de chieft, daar waar zij niet in staat bleek aan te geven (i) hoelang Joseph Mouya al chieft was van Mbunji en Nyengie (ii) welke de leeftijd is van de chieft en deze zelfs niet kon schatten (iii) waarom zij als diens zesde vrouw werd gekozen, waarbij het geenszins aannemelijk is dat noch de chieft, noch haar vader die raadgever was van de chieft en wist dat de chieft haar wilde huwen, dit aan haar zouden hebben verteld. Verweerder repliceert in dit kader met recht dat het aan verzoekster is om haar gedwongen huwelijk met de chieft aannemelijk te maken en dat haar verklaringen voor het feit dat zij nauwelijks details kan verstrekken over deze persoon niet overtuigend zijn, precies gelet op het belang van de chieft in de plaatselijke cultuur. Daarenboven legt verzoekster tegenstrijdige verklaringen af betreffende de voorganger van de chieft. Bij het CGVS verklaarde zij, gevraagd naar deze voorganger: *"Ik ken hem niet"*. Tevens verklaarde zij: *"(...) toen ik opgroeide (...) was er een andere chieft, maar ik weet niet wie"* (administratief dossier, stuk 3, p.5). In het verzoekschrift stelt zij daarentegen zonder meer dat de voorganger van de chieft diens vader was en dat deze tevens chieft Mouya werd genoemd (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.8).

Voormelde onwetendheden klemmen des te meer gelet op de vaststelling dat verzoekster naar de chieft ging om haar kind geneeskundig te laten verzorgen en dat haar vader een raadgever (*"councillor"*) van het paleis is (*ibid.*, p.8).

De bestreden beslissing motiveert bovendien met reden dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, zoals zij verklaarde, niet zou hebben geweten wat de betekenis was van de stokken die bij de deur van haar ouderlijke woning werden achtergelaten, zeker gezien haar vader raadgever zou zijn geweest van de chieft en tradities in hun gezin bijgevolg toch enig belang moeten hebben gehad. Dat dit te wijten zou zijn aan de cultuur waarin vrouwen onwetend worden gehouden, kan niet worden gerijmd met de

traditionele betekenis die verzoekster toedicht aan deze stokken in het verzoekschrift, met name een publieke aankondiging dat de chieft iemand op het afgebakende erf wil huwen.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal terecht dat het ongeloofwaardig is als zou verzoekster niet hebben geweten dat vrouwenbesnijdenis voorkwam in het dorp waar zij opgroeide. Haar verklaring dat zij als vrouw hier niets van afwist en dat alleen mannen dit wisten is manifest ongeloofwaardig. Verweerder stipt in dit kader met recht aan dat het opmerkelijk is dat verzoekster als volwassen vrouw niet op de hoogte is van de bijzondere plaatselijke traditionele gebruiken of symbolen of van het gegeven dat vrouwenbesnijdenis wordt toegepast. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het, indien verzoeksters besnijdenis daadwerkelijk moest plaatsvinden in het kader van haar gedwongen huwelijk met de chieft en om haar aan de chieft voor te behouden (administratief dossier, stuk 3, p.8), weinig aannemelijk is dat deze besnijdenis slechts zou plaatsvinden nadat hun huwelijk werd voltrokken. Tevens is het, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, geenszins geloofwaardig dat de besnijdster verzoekster bij haar naderende besnijdenis naar het ziekenhuis zou hebben laten brengen nog voordat de besnijdenis is gebeurd aangezien dergelijke besnijdenissen logischerwijze gepaard gaan met fysieke reacties zoals bewustzijnsverlies.

Daarenboven brengt verzoekster niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemt nog des te meer daar zij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon zij niet preciseren hoeveel haar oom, die haar reis regelde, zou hebben betaald voor haar reis (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.33). Evenmin kon zij aangeven met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd noch onder welke naam zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 3, p.4).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas. De door haar neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij vermogen haar teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen (administratief dossier, stuk 11: documenten).

Ten aanzien van het geboortecertificaat motiveert de commissaris-generaal met recht dat dit slechts identiteitsgegevens bevat.

Wat betreft de neergelegde foto's motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoekster hierop wordt afgebeeld in aanwezigheid van een aantal andere mensen doch dat geenszins kan worden achterhaald wie de personen zoals afgebeeld op deze foto's zijn en of deze foto's deze werden genomen naar aanleiding van een huwelijksceremonie. Daarenboven is het bevreemdend dat op de foto's, gelet op de voorname publieke functie die de chieft bekleedt, niet meer genodigden voorkomen. Dat behoudens verzoekster, de chieft en twee bewakers, slechts verzoeksters vader, de vrouw van de vader van de chieft, M., nog één andere vrouw en een aantal kinderen aanwezig zouden zijn geweest is in het geheel niet aannemelijk. Dit klemt nog des te meer gelet op verzoeksters verklaringen dat de mensen buiten aan het wachten waren, blij waren en begonnen te dansen toen zij buiten werd gezet (administratief dossier, stuk 3, p.7). Daarenboven motiveert de bestreden beslissing met recht dat verzoekster niet kon preciseren wie de foto's zou hebben genomen. Meer nog, zij verklaarde dat zij niet eens zou hebben geweten dat er foto's werden genomen op haar huwelijk (ibid., p.10). Deze vaststellingen zijn nog des te frappanter gelet op het feit dat verzoekster op één van de foto's recht naar de lens kijkt en er weinig mensen op worden afgebeeld en derhalve aanwezig waren op het moment dat de foto's werden genomen. Dat het voorgaande te wijten zou zijn aan het traumatische karakter van de gebeurtenissen kan niet worden aangenomen nu verzoekster wel in staat bleek een gedetailleerd overzicht te geven van de opeenvolging van deze gebeurtenissen (ibid., p.7).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de elementen ten grondslag aan verzoeksters asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar, overigens niet-gestaafde, bewering dat haar vriend ingevolge deze feiten zou zijn gearresteerd en nog steeds zou zijn opgesloten, noch aan haar bewering dat haar vader door toedoen van de chieft zou zijn verlamd geraakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoekster niet aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overvloedige motieven kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.4.2. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.4.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas en de overige elementen in het administratief dossier toont zij derhalve niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Volgens verzoekster vormen de feiten die plaatsvonden na haar asielaanvraag een bijkomende reden om haar asielaanvraag in te willigen. Zij wijst erop dat zij zich samen met haar zoon ten volle heeft ingespannen om zich te integreren in België en legt ter staving hiervan een aantal stukken neer.

2.6. Verweerder repliceert met recht dat de inspanningen die verzoekster en haar zoontje in België deden teneinde zich te integreren niet relevant zijn voor de toetsing van haar relaas aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS